

Saarna Rauman Pyhän Ristin kirkossa 15.11.2009

Saarnateksti: Matteus 24:36-44

Jeesus sanoi: Mutta sitä päivää ja hetkeä ei tiedä kukaan, eivät taivaan enkelit eikä edes Poika, sen tietää vain Isä. Niin kuin kävi Nooan päivinä, niin on käyvä silloinkin, kun Ihmisen Poika tulee. Vedenpaisumuksen edellä ihmiset söivät ja joivat, menivät naimisiin ja naivat tyttäriään aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiiin. Kukaan ei aavistanut mitään, ennen kuin tulva tuli ja vei heidät kaikki mennessään. Samoin käy, kun Ihmisen Poika tulee. Kaksi miestä on pellolla: toinen otetaan, toinen jätetään. Kaksi naista on jauhamassa viljaa: toinen otetaan, toinen jätetään. "Valvokaa siis, sillä te ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee. Ymmärrättehän, että jos talon isäntä tietäisi, mihin aikaan yöstä varas tulee, hän valvoisi eikä antaisi murtautua taloonsa. Olkaa siis tekin valmiit, sillä Ihmisen Poika tulee hetkellä, jota ette aavista."

Hyvät ystävät, tasaisin väliajoin ilmestyy joku uskonnollinen hurmahenki ja julistaa tietävänsä koska maailmanloppu tulee. Eikä kyse ole koskaan mistään vuoden-kahden tarkkuudella sihtailusta, vaan kulloisellakin julistajalla on asiastaan tarkkaa tietoa, hän tietää tarkan päivämääränkin.

Raamattunsa lukenut ihminen osaa onneksi jättää omaan arvoonsa tämän sorttiset ennustajat. Jeesus sanoo meille: "Sitä päivää ja hetkeä ei tiedä kukaan, eivät taivaan enkelit eikä edes Poika, sen tietää vain Isä." On hyvä huomata, että lopunaikoja koskevat ennustukset ja sitaateissa "tietämiset" ovat viime vuosina koko ajan lisääntyneet. Tärkein syy tähän on ollut tehokkaan tiedonvälityskanavan syntyminen. Internetissä kuka tahansa voi levittää omia ennustuksiaan koskien maailmanloppua. Tiedotuskanava luo tarjontaa. Onneksi Jeesus opettaa meitä pitämään jalat maassa ja mielen rauhallisena näiden monenmoisten lopunaikojen profetioiden keskellä. Sanoohan hän meille myös: "Vääriä messiaita ja profeettoja ilmaantuu, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että johtavat, jos mahdollista, valitutkin harhaan. Tämän minä ilmoitan teille ennalta. Jos teille siis sanotaan: hän on tuolla autiomaassa, älkää lähtekö sinne, tai jos sanotaan: hän on sisällä talossa, älkää uskoko sitä. Sillä niin kuin salama leimahtaa idässä ja valaisee taivaan länteen asti, niin on oleva Ihmisen Pojan tulo". Hyvät ystävät, kun siis Jeesus tulee, huomaamme ja tiedämme sen kyllä, mikään ei ole enää silloin uskon tai arvelun varassa, me tiedämme ja näemme.

Ihmisten pelottelun, juoksuttamisen, hysterian ja tarkkojen päivämäärien ennustelun sijaan haluaisin nostaa tänään esiin kaksi asiaa liittyen maailmanloppuun ja sen odottamiseen eli kristityn valvomiseen.

Ensiksikin kiinnittäisin huomionne yhteen lukuun, yhteen numerosarjaan. En puhu nyt päivämääristä, mutta sanon erään vuosiluvun: 2009. Armon vuosi 2009. Sitä me elämme ja vanha määritelmä "armon vuosi" ei ole tässä kohden pelkkä tyhjä fraasi tai kulunut sanonta.

Tämä vuosi, tämäkin vuosi, on nimenomaan armon vuosi. Se on kahdestuhannes yhdeksäs peräkkäinen armon vuosi. Niin kauan on arkin ovi ollut nyt auki. Jo aika pitkän ajan.

Taivaan Isä on meille rakentanut arkin, joka on eri maata kuin muinainen Nooan arkki. Tähän arkkiin, omaan turvalliseen valtakuntaansa, hän kokoaa omansa ja arkin ovi on yhä auki. Kaste, ehtoollinen, Raamatun hyvä sanoma, rukous, seurakuntayhteys ja muita Pyhän Hengen lahjoja on meille annettu, jotta ovesta sisään menisimme ja pääsisimme. Pyhä Henki on alati turvanamme ja opastajamme. Hyvä niin, sillä arkin ympärillä on jonkin verran sumua, ja siksi emme aivan tarkkaan tiedä, kuinka pitkä matka arkin ovelle kulloinkin on. Joskus matka voi tuntua pitemmältä kuin se näyttää, toisinaan taas oven läheisyys pääsee yllättämään: tässäkö se jo olikin? ”Koskaan ei tiedä onko aikaa paljon vai vähän, huomaa vain, että se loppuikin tähän”, sanotaan usein hautajaisadressin muistotekstissä.

Taannoin, pyhänpäivän vuoden aikana kuolleiden muistohartaudessa täällä kirkossa kollega Hannu Palmu sanoi: Rakka raumlaise, tänään me muistam paitsi läheistemme kuolemaa, myös omaa kuolemaamme. Hätkähdin sanojen osuvuutta, ja hyvin ne osuvat tähän valvomisen sunnuntaihinkin: Läheisen kuolema on aina muistutus oma pienestä askeleestamme ikuisuuteen. Se muistuttaa Jeesuksen sanoista: ”Valvokaa siis, sillä te ette tiedä koska teidän Herranne tulee.”

Arkin ovi on yhä auki. Maailman pahuuden keskellä mietin usein kuinka hyvä ja pitkämielinen taivaallinen Isämme on. Hän pitää yhä vaan ovea auki. Ihmisen pahuudesta huolimatta. Tuottamistamme pettymyksistä huolimatta.

Millainen sitten on oikea odottaja, millaista Herralle mieluinen valvominen? Ainakaan se ei ole naapurin valvomista verhon raosta, kuten joku koiranleuka joskus kuvasi meidän kristittyjen valvomista. Sen sijaan päivän evankeliumiteksti jatkuu kertomuksella hyvästä ja huonosta palvelijasta. Sen mukaan hyvä palvelija on se joka tekee normaalit päivän velvollisuutensa ajallaan. Valvominen ei siis ole päivien laskemista tai jännittynyttä varpailaan oloa, se ei edellytä onnistunutta superkristillisyyttä, vaan aivan tavallista kristityn elämää. Sitä jossa vaalitaan oikeudenmukaisuutta, autetaan heikkoja, tuetaan lähimmäistä. Ja ennen kaikkea sitä, jossa hiljaa uskotaan joka päivä synnit anteeksi ja jätetään oma heikko usko Vapahtajan käsiin.

Hyvät ystävät, Arkin ovi on auki. On vuosi 2009 ja me saamme elää kristityn turvallista elämää. Saamme valvoa turvallisesti mielin ja valmistautua Herran tuloon. Mutta pääsemmekö ovesta sisään, tulemmeko koskaan valmiiksi? Tällaisten kysymysten keskellä rohkaisen sinua tänään pitämään mielessä, että valmiutesi ei synny sinun uskosi kelvollisuudesta, vaan armahdettuna syntisenä elämisestä. Arkin ovi on yhä auki.